

Christus' laatste dagen

Alle rechten © 2015, Stg BTO Yarah, www.yarah.nl

Lukas 22:1-38 (HSV)

Tot Jezus' dood besloten

- 1 *Het feest nu van de ongezuurde broden, dat Pascha heet, was nabij.*
- 2 *En de overpriesters en de schriftgeleerden zochten naar een manier om Hem om te brengen, want zij waren bevreesd voor het volk.*

Het verraad van Judas

- 3 *Toen voer de satan in Judas, die de bijnaam Iskariot had, die bij het getal van de twaalf behoorde.*
- 4 *En hij ging weg en sprak met de overpriesters en bevelhebbers van de tempelwacht hoe hij Hem aan hen zou overleveren.*
- 5 *En zij verblijdden zich en kwamen overeen hem geld te geven.*
- 6 *En hij stemde erin toe en zocht een geschikte gelegenheid om Hem, buiten de menigte om, aan hen over te leveren.*

Het laatste paasfeest

- 7 *De dag van de ongezuurde broden brak aan, waarop men het Pascha moest slachten.*
- 8 *En Hij stuurde Petrus en Johannes eropuit en zei: Ga heen, maak voor ons het Pascha gereed, zodat wij het kunnen eten.*
- 9 *Zij zeiden dan tegen Hem: Waar wilt U dat wij het gereedmaken?*
- 10 *En Hij zei tegen hen: Zie, als u de stad binnengaat, zal iemand u tegemoetkomen die een kruik water draagt. Volg hem naar het huis waar hij binnengaat.*
- 11 *En u zult tegen de heer des huizes zeggen: De Meester zegt u: Waar is de eetzaal waar Ik het Pascha met Mijn discipelen eten zal?*
- 12 *En hij zal u een grote bovenzaal wijzen, die volledig is ingericht. Maak het daar gereed.*
- 13 *Zij nu gingen weg en vonden het zoals Hij hun gezegd had; en ze maakten het Pascha gereed.*

Het Heilig Avondmaal

- 14 *En toen het uur gekomen was, ging Hij aan tafel aanliggen, en de twaalf apostelen met Hem.*
- 15 *En Hij zei tegen hen: Ik heb er vurig naar verlangd dit Pascha met u te eten, voordat Ik ga lijden.*
- 16 *Want Ik zeg u dat Ik daar zeker niet meer van zal eten, totdat het vervuld is in het Koninkrijk van God.*
- 17 *En nadat Hij een drinkbeker genomen had en gedankt had, zei Hij: Neem deze en deel hem onder elkaar.*
- 18 *Want Ik zeg u dat Ik niet drinken zal van de vrucht van de wijnstok, totdat het Koninkrijk van God gekomen is.*
- 19 *En Hij nam brood en nadat Hij gedankt had, brak Hij het en gaf het aan hen met de woorden: Dit is Mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt. Doe dat tot Mijn gedachtenis.*
- 20 *Evenzo nam Hij ook de drinkbeker na het gebruiken van de maaltijd en zei: Deze*

drinkbeker is het nieuwe verbond in Mijn bloed, dat voor u vergoten wordt.

21 *Maar zie, de hand van wie Mij verraadt, is met Mij aan de tafel.*

22 *En de Zoon des mensen gaat wel heen zoals bepaald is, maar wee die mens door wie Hij verraden wordt.*

23 *En zij begonnen zich onder elkaar af te vragen wie van hen het toch zou zijn die dat zou doen.*

De ware eer

24 *Er ontstond ook onenigheid onder hen over wie van hen geacht werd de belangrijkste te zijn.*

25 *En Hij zei tegen hen: De koningen van de volken heersen over hen, en wie macht over hen hebben, worden weldoeners genoemd.*

26 *Bij u echter moet dat zo niet zijn, maar de belangrijkste onder u moet als de jongste worden en wie leiding geeft als iemand die dient.*

27 *Want wie is belangrijker: hij die aanligt of hij die bedient? Is het niet hij die aanligt? Ik echter ben in uw midden als Iemand Die dient.*

28 *En u bent het die steeds bij Mij gebleven bent in Mijn verzoeken.*

29 *En Ik beschik u het Koninkrijk, zoals Mijn Vader dat aan Mij beschikt heeft,*

30 *opdat u eet en drinkt aan Mijn tafel in Mijn Koninkrijk en op tronen zit en de twaalf stammen van Israël oordeelt.*

Petrus gewaarschuwd

31 *En de Heere zei: Simon, Simon, zie, de satan heeft u allen opgeëist om te ziften als de tarwe.*

32 *Maar Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet ophoudt. En u, als u eens tot inkeer gekomen bent, versterk dan uw broeders.*

33 *En hij zei tegen Hem: Heere, met U ben ik bereid om zelfs de gevangenis en de dood in te gaan.*

34 *Maar Hij zei: Ik zeg u, Petrus, de haan zal vandaag beslist niet kraaien, voordat u driemaal geloochend zult hebben dat u Mij kent.*

De twee zwaarden

35 *En Hij zei tegen hen: Heeft het u aan iets ontbroken, toen Ik u uitzond zonder beurs, reiszak en sandalen? Zij zeiden: Aan niets.*

36 *Hij zei dan tegen hen: Maar nu, laat wie een beurs heeft, hem meenemen, evenzo ook een reiszak. En wie geen zwaard heeft, laat die zijn bovenkleed verkopen en er een kopen.*

37 *Want Ik zeg u dat dit wat geschreven staat, nog in Mij volbracht moet worden, namelijk: En Hij is tot de misdadigers gerekend. Ook wat er over Mij geschreven is, heeft immers een einddoel.*

38 *Zij zeiden: Heere, zie hier zijn twee zwaarden. En Hij zei tegen hen: Het is genoeg.*

Het Pascha is aanstaande

We staan voor Pasen, en in Lukas 22 vinden we verslag van de laatste dagen van het leven van de Here Jezus. Wetende dat Hij binnen korte tijd zou sterven, moeten dit zeer zware dagen geweest zijn voor Hem.

Wat mij dan opvalt in zo'n gedeelte is dat de discipelen kennelijk niet beseften hoe de zaak er voor stond. Sterker nog – ze beginnen bij het Avondmaal een discussie over wie eigenlijk wel niet de belangrijkste van hen was. Terwijl Hij daar woorden spreekt die elk zinnig mens zou moeten hebben doen beseffen dat er iets ernstigs aan de hand was, lijkt ons.

Pascha

In Lukas 22 lezen wij over de enige, en laatste, keer dat de Here met de discipelen het Pascha wil vieren. Uiteraard omdat dit van belang is omdat het leidt tot zijn kruisiging.

De vraag die ik mij dan stel is: vierden ze het daarvoor niet samen? Lukas 22:9 beantwoordt dit een beetje denk ik. Ten eerste reageren ze helemaal niet verbaast als de Here hen wegstuurt om samen het Pascha te gaan vieren. Er staat: “*Zij zeiden dan tegen Hem: waar wilt U dat wij het gereedmaken*”. Zelfs de aanwijzing (Lk. 22:9-12) hoe de zaal te vinden leidt niet tot vragen kennelijk.

Als dit voor het eerst was dat ze samen Pascha zouden vieren, zou, naar ik vermoed, er toch anders gereageerd zijn door Petrus en Johannes. Toch zijn er wel wat bijzonderheden in de aanwijzingen die de Here geeft – maar ik denk dat Petrus en Johannes na drie jaar samen met Hem daar ook wel, om het zo maar eens te zeggen, een beetje aan gewend waren geraakt. Het leven met de Here was verre van 'normaal' immers, er gebeurden nogal wat bijzondere dingen. Dan zijn de bijzonderheden die je hier ziet niet eens heel absurd.

Eén van de bijzonderheden is vers 10. Als ze de stad binnengaan zullen ze ***een man tegenkomen*** die een kruik water draagt. Wat is daar bijzonder aan? Water halen was een “*vrouwen-taak*”!

Het hoorde bij het huishoudelijk werk en daarom zou het ook vrij eenvoudig zijn om deze man te identificeren, geen man zou midden overdag zomaar water halen – tegenwoordig liggen taakverdelingen niet meer zo scherp, toen was dat wel anders. Daar werd alleen bij hele hoge uitzondering vanaf geweken.

Vervolgens moeten ze die man volgen, en tot de “Heer des huizes” zeggen dat de Meester het Pascha wil vieren in het huis.

De *waterdrager is dus een dienstknecht of slaaf* van die huiseigenaar. Dat geeft dan ook de indicatie dat het een persoon is die personeel in dienst heeft. Minimaal een 'gegoed' persoon dus, geen arme mensen. En het vervolg laat dat ook zien:

Waar is de eetzaal waar Ik het Pascha met Mijn discipelen eten zal? En hij zal u een grote bovenzaal wijzen, die volledig is ingericht. Maak het daar gereed (11,12)

De traditie wil dat deze zaal op de berg Sion zou zijn. Of dit zo is, weten we niet. We weten niet wie de eigenaar was, we weten niet waar het precies in de stad was. Dat is ook niet van belang. Belangrijk is te weten dat er dus kennelijk een welgestelde man in Jeruzalem was die zijn huis beschikbaar stelde aan de Here en zijn discipelen. Mijn gedachten gaan dan richting Jozef van Arimathea. Hij was lid van het Sanhedrin, beschikte over een eigen graf (= rijk), en was tegen de veroordeling van de Here. Hij was ook degene die Jezus van het kruis haalde en in een linnen doek wikkelde. Het is de enige man die we in dit verband kunnen relateren aan de Here in dit verband denk ik.

Hoe het ook zei – de discipelen doen wat gevraagd wordt; de bijzondere omstandigheden leiden kennelijk niet tot vragen.

De satan in Judas

We gaan even terug naar vers 3 – want dit verklaart wat er later gebeurt.

“Toen voer de satan in Judas...”

Hier lees je dat de satan macht krijgt over Judas en je denkt “hoe is het toch mogelijk dat iemand die zolang met de Here heeft opgetrokken daar ruimte voor geeft”. Hoe kán het toch?

Als eerste moeten we ons bedenken dat de discipelen Joods waren, religieus opgevoed, .. maar dat betekent niet dat ze ook daadwerkelijk de God van Israël kennen of dienden. In de (vorige) studieresie over de profeten hebben we het gehad over de zichtbare en onzichtbare kerk en dat dit onderscheid ook binnen het Jodendom te zien was; je hebt mensen die tot Israël behoren, uitwendig, en je hebt daarbinnen de kring van ware gelovigen. Judas zou dus tot het 'uitwendige' Israël hebben kunnen behoren, wel religieus maar niet noodzakelijk gelovig.

Als 2e merken we op dat in de vertaling staat “*Toen voer..*” maar de vertalers van de Bijbel, onder andere in de NET.Bible, maken een opmerking in de voetnoot er bij waar staat

“het Griekse woordt δέ (de) is hier vertaald met 'toen' om het verhaal lopend te maken, de volgorde van de vertelling te houden”.

Er zou ook vertaald kunnen zijn of worden met “*Maar satan was in Judas gevaren*”. In Johannes 13:27 staat over dit gebeuren een iets uitgebreidere lezing en ook daar lezen we in de vertaling:

“*voer de satan in hem*”

Alsof het op *dat* moment gebeurde. Ook hier geven de vertalers van de NET.Bible aan:

the word "for" (eis) signifies an action in the past. Otherwise, it would violate the entire tenor of the NT teaching on salvation by grace and not by works.¹

Hoe het ook zei, kennelijk liet Judas zijn leven beïnvloeden door satan. Willens en wetens weigerde hij de Here te erkennen, sterker nog: hij besluit Hem te *verraden*. Nu denken wij dat dat een brug verder is; maar feitelijk is het niet willen kennen van de Here al de grond om buiten de genade van de Here te zijn – of je dat een stap verder doorvoert in verraad of tegenstand, maakt voor je eigen redding al niet meer uit, wel voor het oordeel dat je over jezelf haalt. Want zoals er 'gradaties' zijn in beloning, is dat er ook -voor zover we kunnen nagaan- op het gebied van (ver)oordeling.

Dit is dus een bijzonderheid die de discipelen *ook grotendeels voorbij gaat*, behalve aan Johannes (die het vraagt) en Petrus (die Johannes zegt het te vragen). Petrus en Johannes zijn daarmee op de hoogte van wie de verrader is.

Als je het verhaal tot zoverre leest zie je dus dat Petrus en Johannes en bijzondere rol er in spelen maar ook Judas – de door satan beïnvloedde verrader.

Het Avondmaal

Eigenlijk is het verhaal fragmentarisch – we krijgen delen van de avond doorgegeven. Alleen die zaken natuurlijk die voor ons van belang zijn, die voor het vastleggen van de heilsgeschiedenis van belang zijn. Maar daarnaast ook een aantal details uit gesprekken die plaats vinden.

Eerst is daar het avondmaal zelf en de Here opent dit maal. Judas deelt alleen de éérste beker met de Here; hij doopt het brood in de wijn en neemt er van.

¹ <http://classic.net.bible.org/strong.php?id=1519>

Dit is symbolisch gezien heel belangrijk; de eerste beker die rondgaat is niet het symbool voor het vergoten bloed! Verolgens wordt het brood gebroken en ook Judas krijgt dit. Oftewel: het verbroken lichaam van de Here heeft hij deel aan. Vervolgens gaat hij weg en verraad de Here – oftewel tijdens de maaltijd.

Johannes 13:27-30.

Na het nemen van het brood gaat hij weg, en het is nacht → hij bevindt zich letterlijk en figuurlijk in de duisternis. Ik zie het dan gewoon voor mij; hoe hij daar wegloupt, het brood misschien nog in z'n hand. Zojuist de wijn van het nieuwe verbond aangeboden gekregen. Zo de duisternis in... om de Here te verraden, het 'brood des levens' heeft hij letterlijk in zijn hand, tussen zijn kiezen. Hij heeft er letterlijk en figuurlijk van geproefd, van genoten,.. en toch neemt hij niet die laatste stap.

De 2e beker

De 2e beker die rond gaat, dát is de belangrijkste beker. De drinkbeker ***ná de maaltijd*** laat de Here rond gaan en dan zegt Hij

“Deze drinkbeker is het Nieuwe Verbond in Mijn bloed, dat voor u vergoten wordt”.

Ik krijg sterk de indruk dat Judas uit die beker niet gedronken heeft als ik de gedeelten vergelijk met elkaar. Ik kan mij er in vergissen. Maar dat Judas geen deel wilde zijn van het aangeboden nieuwe verbond, dat is duidelijk.

Over de viering van het Avondmaal schrijft Hugo Bouter:

Het Avondmaal is de vervulling van het Pascha. Ook het Pascha was een gedenkdag, een altoosdurende inzet, nl. ter herinnering aan de uittocht uit Egypte (Ex. 12:14,17; Deut. 16:1-8). De Heer sluit Zich bij de instelling van het Avondmaal echter niet bij alle momenten van het Pascha aan. Het eten van het paaslam zelf ontbreekt, omdat Christus het wáre Paaslam is. Wel ‘eten’ wij in figuurlijke zin van het Lam van God; dit wordt echter voorgesteld door het eten van het brood. Het ene brood spreekt niet alleen van het stoffelijke lichaam van Christus, dat voor ons werd overgegeven in de dood, maar ook van Christus’ huidige geestelijke ‘lichaam’, dat is de Gemeente (1 Kor. 10:17).

De Joden kenden wel vier bekers wijn, die werden rondgedeeld met vastgestelde tussenruimten. De Heer heeft deze vervangen door één beker, die spreekt van het nieuwe verbond in Zijn bloed. Mogelijk worden twee van de vier drinkbekers van het Pascha in Lukas 22:17,20 genoemd. Het drinken uit de derde beker, de beker der dankzegging of der lofprijzing, ging over in het

zingen van het loflied, het Hallel (afkorting van Hallelujah), dat bestond uit een aantal Psalmen (Ps. 113-118). Dit werd gezongen in verschillende delen; één hiervan was kennelijk ‘de lofzang’ die door onze Here en de elven werd gezongen voordat zij vertrokken naar de Olijfberg (Matth. 26:30).
(De Maaltijd van de Heer - Hugo Bouter).

Bij de pascha-viering gingen er dus vier rond, de Here heeft voor ons één beker gegeven om te drinken met elkaar.

Ik weet dat er mensen zijn, misschien ook hier, die van mening zijn dat door deel te nemen aan het avondmaal je deel hebt aan elkaar en elkaar's zonde. Ook zijn er mensen die menen dat je pas aan het avondmaal deel kunt hebben als je “rein van alle zonden bent” – Persoonlijk geloof ik, op grond van het vorenstaande, niet dat dit waar is. Om met het laatste te beginnen: als we “rein” zouden zijn van alle zonde, hebben we Christus' verbroken lichaam en bloedstorting niet nodig.

In sommige Reformatorische kringen meent men dat je erg “vroom” moet zijn om aan het avondmaal te kunnen. Voor in de kerk staat het avondmaal opgesteld, en slechts enkelen durven naar voren te gaan om brood en beker te nemen. In de gemeente wordt dan gevonden dat dit hele bijzondere mensen zijn. Naar mijn oordeel is dit een schoffering van het werk van de Here in de ergste vorm. Jezelf “heilig” of “bijzonder genoeg” achten om aan het avondmaal te gaan? En de overige aanwezigen met een bedrukt, bezwaard, geweten naar huis laten gaan.. is dat wat de Herer Jezus wil? Lijkt mij een duidelijke zaak dat dit zo niet bedoeld is, zo niet kan.

Terug naar Lukas → ten eerste zien we dat hier **zondige mensen** bijelkaar zijn – één van hen is zelfs een verrader en verwerpt de genade willens en wetens. Toch zit de Here met hem aan tafel en biedt Hem aan deelgenoot te zijn aan het verbroken lichaam en het vergoten bloed. Ook Petrus' zondigt later bij zijn ontkenning, ook een verraad, discipel te zijn van de Here.

En tijdens het eten van het Avondmaal is er zelfs nog de ongeestelijke discussie over wie wel niet “de eerste” is ... hoe is het mogelijk, denk je dan, dat ze in het bijzijn van de Here een discussie beginnen over wie wel niet de belangrijkste is onder hen!

Uit Johannes 13 weten we dat de Here tijdens de maaltijd opstaat en de voeten wast van de discipelen – ik denk dat deze discussie er de aanleiding toe was. Met andere woorden, Hij maakt hen in Woord en gedrag duidelijk: “Jullie kunnen wel *denken dat je wat bent*, maar je bent *nog te beroerd om de voetwassing uit te voeren*, dus doe ik dat – terwijl ik hier de Eerste ben”.

Terug naar het avondmaal – wie zijn hier bij elkaar? Uiteraard gelovige Joden, waarvan een aantal duidelijk een zeer mens-gerichte instelling hadden, er is een verrader onder hen, een ontrouwe Petrus, .. en niemand van hen heeft de juiste instelling jegens de ander want ze willen elkaar nog niet eens de voeten – zoals de Wet voorschrijft! – wassen en zij gaan met elkaar aan het Avondmaal dat de Here persoonlijk met hen wil houden.

Na drie jaar met Hem te zijn lijkt het alsof ze nog steeds weinig hebben geleerd. Maar laten we daarin hen niet veroordelen maar eerder naar ons zelf kijken en er van leren!

In 1 Korinthe 11:17-31 spreekt Paulus over het Avondmaal:

17 Maar in wat ik nu beveel, prijs ik u niet, omdat u, wanneer u samenkomt, er niet beter, maar slechter van wordt.

18 Want ten eerste hoor ik dat er als u samenkomt in de gemeente verdeeldheid onder u is, en ten dele geloof ik dat.

19 Want er moeten ook afwijkingen in de leer onder u zijn, opdat wie beproefd blijken te zijn, in uw midden openbaar komen.

20 Zoals u nu bij elkaar samenkomt, is dat niet het eten van het Avondmaal van de Heere.

21 Want bij het eten gebruikt iedereen van tevoren al zijn eigen avondmaal en dan heeft de één honger, terwijl de ander dronken is.

22 Hebt u dan geen huizen om er te eten en te drinken? Of minacht u de gemeente van God en beschaamt u hen die niets hebben? Wat moet ik nu tegen u zeggen? Zal ik u hierin prijzen? Ik prijs u niet.

23 Want ik heb van de Heere ontvangen, wat ik u ook heb overgeleverd, dat de Heere Jezus in de nacht waarin Hij werd verraden, brood nam,

24 en nadat Hij gedankt had, brak Hij het en zei: Neem, eet, dit is Mijn lichaam, dat voor u gebroken wordt. Doe dat tot Mijn gedachtenis.

25 Evenzo nam Hij ook de drinkbeker, na het gebruiken van de maaltijd, en zei: Deze drinkbeker is het nieuwe verbond in Mijn bloed. Doe dat, zo dikwijls als u die drinkt, tot Mijn gedachtenis.

26 Want zo dikwijls als u dit brood eet en deze drinkbeker drinkt, verkondig de dood van de Heere, totdat Hij komt.

27 Daarom, wie op onwaardige wijze dit brood eet of de drinkbeker van de Heere drinkt, is schuldig aan het lichaam en bloed van de Heere.

28 Maar laat ieder mens zichzelf beproeven en laat hij zó eten van het brood en drinken uit de drinkbeker.

29 Want wie op onwaardige wijze eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, omdat hij het lichaam van de Heere niet onderscheidt.

30 Daarom zijn er onder u veel zwakken en zieken, en velen zijn ontslapen.

31 Want als wij onszelf zouden beoordelen, zouden wij niet geoordeeld worden.

Er is verdeeldheid en afwijking in de leer. En Paulus zegt: “Dat kan ook niet anders, want anders zou nooit blijken wie van jullie beproefd zijn”. Een rare zin misschien, maar wat hij bedoelt te zeggen is dat door die strijd naar boven komt wie werkelijk de Here volgen, op de juiste manier, en wie niet.

Die strijdende partijen zitten met elkaar aan het avondmaal. Sterker nog, er was nog véél meer mis in die gemeente. Uit de tekst blijkt dat zij elke samenkomst het avondmaal namen met elkaar, een gebruik dat in sommige kringen nog steeds voorkomt:

Zoals u nu bij elkaar samenkomt, is dat niet het eten van het Avondmaal van de Heere.

Het samenkomen is gecentreerd rondom het avondmaal. Elke samenkomst namen zij het Avondmaal, om zo de Here en het werk dat Hij heeft gedaan te herdenken. Oftewel zij aten samen en lieten de Beker van het Nieuwe Verbond rondgaan na de maaltijd. Maar, zo constateert Paulus, er zijn er die zelfs dronken aan het Avondmaal zitten!

Bouter schrijft hier over:

Helaas moest Paulus de Korinthiërs verwijten dat zij er door hun wanordelijke gedrag hun eigen avondmaal van maakten (1 Kor. 11:21-22). Daardoor verloor het zijn bijzondere karakter als het Avondmaal van de Heer Zelf. Vandaar dat de apostel in dit verband de noodzaak van zelfbeproeving en zelfoordeel naar voren bracht, om het gevaar van het onwaardig eten en drinken te voorkomen (1 Kor. 11:27-34).

Bij het eten van het brood en het drinken van de beker mag het verheven karakter van de maaltijd des Heren nooit uit het oog worden verloren. Men moet onderscheiden dat het gaat om het lichaam van de Heer (1 Kor. 11:29)

We moeten dus bedenken dat het samenkomen in de NT'ische tijd een heel ander karakter kende dan nu. Ik heb al een keer in een eerdere studie er over gesproken – men kwam 's avonds na het werk, op de 1e dag van de week, bijeen als gelovigen. Men gebruikte samen de maaltijd, herdacht het werk van de Here in het rond laten gaan middels de 'beker der dankzegging' en vierde het gemeente zijn met elkaar. Zong lofzangen met elkaar, opende de schriften, .. het ging er dus anders aan toe dan tegenwoordig in onze geïnstitutionaliseerde kerkelijke bijeenkomsten. Liturgie was eigenlijk helemaal niet aan de orde. Dat veranderde pas nadat het Christendom de staatsgodsdienst werd van het late Romeinse Rijk en Rome, letterlijk en figuurlijk, de Gemeente van Christus probeerde over te nemen door er een staatsgodsdienst van te maken.

Nadrukkelijk stelt Paulus hier dus dat het breken van het brood en het rond laten gaan van de beker, het gedenken van de Here is en van Zijn werk maar ook een erkenning van de Gemeente, het Lichaam van Christus.

...laat ieder mens zichzelf beproeven en laat hij zó eten van het brood en drinken uit de drinkbeker. Want wie op onwaardige wijze eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, omdat hij het lichaam van de Heere niet onderscheidt.

Als je dus op ónwaardige wijze het Avondmaal gebruikt, heb je geen geestelijk onderscheid aangaande de GEMEENTE. Dat is immers het Lichaam van de Here? Je veroordeelt daarmee jezelf.

Gedachten als “ik heb dan deel aan de zonden van een ander” of “ik moet heel heilig en rein zijn om deel te kunnen nemen” zijn daarmee als on-Bijbels te verwerpen **want in strijd met wat we hebben gezien hier over- en van**. De Here zelf leert ons hier dat dit eenvoudigweg niet waar is.

Wie is de eerste?

Zoals we dus al zagen ontstond er bij het Avondmaal een nare discussie – “Wie is de eerste”. En het is opmerkelijk dat we die discussie in kerken en gemeenten nog steeds zien. Het is kennelijk één van die menselijke trekken die onuitroeibaar is. Mensen streven, hoe groot of klein ook, naar die positie als “eerste”. Spelletjes? Het gaat om de winnaar. Studie? Alleen de hoogste scores zijn belangrijk. Werk? Alleen als je leidinggevende bent of op zijn minst “de beste” van de afdeling.

Van kindsbeen af wordt dat er in gepompt. De 1e plaats, dat is wat telt. De “beste” zijn. En er is niets op tegen om je best te doen, om naar beste kunnen te presteren. Maar als dat betekent dat dit ten koste van anderen gaat of je met die '1e plaats' jezelf wilt verheffen boven een ander, dan is de les die de Here onderwijst in Lukas 22

26 Bij u echter moet dat zo niet zijn, maar de belangrijkste onder u moet als de jongste worden en wie leiding geeft als iemand die dient.

27 Want wie is belangrijker: hij die aanligt of hij die bedient? Is het niet hij die aanligt? Ik echter ben in uw midden als Iemand Die dient.

Binnen de kring van de gemeente mag en moet het niet zo zijn dat we “de eerste” willen zijn tenzij we **de éérste willen zijn in ... DIENEN**. Dat is wat de Here ook deed, dienen. Hij was de “dienende knecht” en daardoor bracht hij de verlossing.

Eerder al stelde ik “het lijkt wat fragmentarisch allemaal wat we hier lezen” – maar opeens zien we misschien iets belangrijks.

Er wordt hier een stuk onderwijs gegeven over de gemeente aan ons.

1. Over het Avondmaal → het onderscheiden van het Lichaam, de Gemeente
2. Over het dienen → het onderscheiden van wat écht belangrijk is in de Gemeente

Ziften als tarwe

Ook het deel er op, Lukas 22:31-34 toont weer een belangrijke en ook geestelijke waarheid. De satan heeft **allen, alle mensen, opgeëist**. Sinds de val van de schepping eist hij, als heerser over deze wereld, de mensheid op.

Maar wat doet de Here? Hij offert zichzelf en stelt zich op als de Middelaar, als de Hogepriester die voor de gelovigen voorbede doet dat hun geloof niet ophoudt. Zodat we ook elkaar kunnen versterken zoals Petrus dat later ook deed. Petrus is hierin een voorbeeld; want hij denkt, en zegt, “maar ik ben bereid om alles te doen!”. Dat “ik”, dat is wat hij moest leren los te laten. Dat is ook wat wij moeten leren om los te laten. Niet “ik ben bereid” maar “bereid mij Here”. Als we op eigen kracht moeten gaan, dan gaat het volledig mis. Als we denken de zaakjes zelf op te kunnen lossen en op onze eigen inzichten steunen en koersen → dan is het al snel een route die leidt tot een verraden van onze Heiland!

Spreuken 3:5-7 zegt het zo:

- 5 *Vertrouw op de HEERE met heel je hart,
en steun op je eigen inzicht niet.*
- 6 *Ken Hem in al je wegen,
dan zal Hij je paden rechtmaken.*
- 7 *Wees niet wijs in je eigen ogen:
vrees de HEERE en keer je af van het kwade.*

We kennen het vaak allemaal zo'n tekst. Het hangt in huizen op mooie tegeltjes, het staat op kaarten. Maar, .. dóe het maar eens! Dat valt vaak niet mee, hè?

Petrus moest het tot zijn eigen grote verdriet echt hard 'voelen', hij had ook de Here losgelaten, de Here **verraden**. Ik denk dat die klap bij hem extreem hard aangekomen is. De man die hij dacht te zijn, toch één van de meest vertrouwde discipelen die de Here van zo dicht bij kende. Keihard *crashte* hij. De satan “zift de gelovigen” als tarwe en als de Here niet Petrus had vastgehouden dan was ook hij geclaimd door de satan.

De satan wil ook u en mij 'claimen'. Hij stort ons in ellende; hij zorgt voor ellende en scheuringen in gemeenten, gezinnen, relaties. Zodat – naar hij hoopt – dat moment komt dat we de Here los zullen laten of zelfs **de schuld zullen geven van ons falen**.

Maar het blijft, hoe je het ook wendt of keert, iets wat we ofwel zelf in ons eigen menselijke onvermogen aanrichten of wat anderen ons aandoen en ten diepste het gevolg van de gebrokenheid van de schepping, van de 'natuurlijke mens' die wil heersen over de geestelijke mens.

God echter wil ons vasthouden. Christus heeft voor ons gebeden en doet dit nog steeds; hij dient in de Hemelse gewesten als onze Hogepriester – Hebr. 2:17,18

We moeten dus leren te vertrouwen op die Hemelse hogepriester die voor ons bidt en pleit en Zijn offer aanbiedt zodat onze zonden daardoor bedekt zijn en satan géén vat op ons heeft.

Het heeft aan niets ontbroken

Dan lezen we in het laatste gedeelte voordat ze naar Gethsémané gaan, Lukas 22:35-38 dat de Heere vraagt aan ze “*Heeft het u aan iets ontbroken, toen Ik u uitzond?*”.

Dat lijkt ook een wat vreemde vraag op dat moment. Maar achteraf is het wel verklaarbaar; de Here neemt afscheid. Hij zegt feitelijk “wees er op voorbereid dat je in deze wereld zelf moet redden”. Dat lijkt een tegenstelling met wat we net lazen maar dan moeten we onderscheiden dat er twee 'grootheden' zijn:

1. de geestelijke situatie → ons geloof en behoud, daar spraken we zonet over;
2. de materiële, aardse, situatie → daar gaat het nu over.

God zorgt zeker voor ons, maar we moeten niet apathisch zijn. De Heer zegt dan vervolgens dat ze een zwaard moeten kopen. Dat is totaal niet letterlijk bedoeld; Hij wil er mee zeggen dat ze voorbereid moesten zijn op moeilijke tijden nadat Hij er niet meer was.

De discipelen begrepen dit totaal niet → ze nemen het letterlijk en zeggen zelfs “hier zijn twee zwaarden!” – oftewel wat ze eigenlijk zeggen “oh dat hoef niet hoor, we hebben wel wapens”. De Heer ziet dat ze het niet begrijpen en zegt “het is genoeg” als in “dit gesprek is wel klaar”.

Ik denk dat daar een stuk berusting maar mogelijk ook teleurstelling uit spreekt. Ze vatten het niet. Zullen het niet vatten ook totdat alles gebeurd is wat gebeuren moet en ze tot wedergeboorte zullen zijn gekomen. Geen méns kan het ook begrijpen als men de Here Jezus niet kent. De 'dwaasheid van het kruis' is achteraf al moeilijk te bevatten voor veel mensen, laat staan als je vóór het gebeuren zou hebben gestaan zoals zij hier stonden.

Zo nemen veel mensen dingen uit de Bijbel bijvoorbeeld letterlijk, of juist *niet* letterlijk, omdat ze niet begrijpen hoe Gods Woord bedoeld is. Ze kennen de context niet, of zijn er juist op uit om Gods Woord aan te vallen.

De Here werd tot de misdadigers gerekend. En zo worden ook veel gelovigen in deze wereld op dit moment behandeld; alsof ze misdadigers zijn worden ze vervolgd, gevangen gezet, ter dood gebracht. De Here geeft aan de discipelen aan: “Wees voorbereid!”. Zo moeten ook wij voorbereid zijn op moeilijker tijden. Hoe doe je dat? Het belangrijkste is dat we in Zijn spoor willen gaan, Hem willen volgen en dat offer, dat Paaslam, dat gebracht is op ons leven van toepassing willen laten zijn en ook blijvend willen laten zijn. Zodat wanneer de satan ons 'eist' hij geen vat krijgt.

Het *Gemeentelijke* onderwijs wat we al hadden gezien was dus

- Over het Avondmaal → het onderscheiden van het Lichaam, de Gemeente
- Over het dienen → het onderscheiden van wat écht belangrijk is in de Gemeente

en wat we nu nog daar aan toegevoegd zien voor ons *persoonlijk* is:

- Christus die voor ons bidt en pleit als hogepriester;
- het ontbreekt ons aan niets omdat de Here voor ons zorgt, maar anderzijds moeten we voorbereid zijn op hoe de wereld ons ziet en behandelt: als misdadigers.

Dat klinkt niet zo hoopvol als afronding wellicht, maar we mogen weten dat als we ons oog gevestigd houden op Hem we in Zijn hand zijn, en niemand ons daar uit kan rukken!

"... Ik ben de Opstanding en het Leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al was hij gestorven, en ieder die leeft en in Mij gelooft, zal niet sterven in eeuwigheid. Geloof u dat?" (Johannes 11:25-26, HSV)